ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Γράφει ο Μάκης Γεωργιάδης

Άσπλαχνα χέρια σκορπίζουν ακατάπαυστα γύρω τους όλεθρο. Η γη πνίγεται από μια οσμή νεκροθαλάμου και γυρίζει γύρω από τον άξονά της σκορπώντας και πάλι ασυλλόγιστα το θάνατο. Κάποιοι σκέφτηκαν να μετατρέψουν τη ζωή σε βασίλειο για όσους δεν δακρύζουν πια και για όσους δε σκέφτονται. Έχουν βάλει ως στόχο να μετατρέψουν σε κόλαση, σε ανθρωποσφαγείο κάθε γωνιά και κάθε χαραμάδα που μπορούν να φωλιάσουν η συγκίνηση για τα λουλούδια που ανθίζουν, τα χαμόγελα των παιδιών που παίζουν. Να μετατρέψουν σε κολαστήριο ότι μπορεί να θυμίζει τον έρωτα ή την επανάσταση. Τον έρωτα για την επανάσταση, αλλά και την επανάσταση του έρωτα. Ας σκεφτούν καλά τώρα όσοι ποτέ δεν δάκρυσαν από τα μανιτάρια της ατομικής βόμβας στη Χιροσίμα ή στο Ναγκασάκι πως ο θάνατος τους μπορεί να είναι εξίσου απάνθρωπος και σκληρός μέσα στο κλουβί ενός εκάστου. Όσοι βολεύτηκαν με την ισχύ και την κυριαρχία ου χτίστηκαν βουτηγμένες στο μίσος και στην απανθρωπιά πως απάντησαν οι ίδιοι στεγνά και κατηγορηματικά στο δίλλημα που έθετε η αφίσα των Δημοκρατικών στην Ισπανία του 1936: If you tolerate this, then your children will be next ... Το ανέχτηκαν. Πολλοί το στήριξαν και άλλοι επαναφέρουν ως λύση στο προσκήνιο ότι πιο νοσηρό και απάνθρωπο γέννησε ανθρώπινο μυαλό. Ο φασισμός όλων των αποχρώσεων δεν έρχεται απ΄ το μέλλον αλλά από το πιο σκοτεινό παρελθόν εφορμά. Και τα παιδιά όσων ανέχτηκαν αναπόδραστα θα είναι κι αυτά μέσα στα νέα θύματα. Οι λύκοι στήνουν και πάλι ικριώματα. Ο καθρέφτης της Ευρώπης είναι η Ουκρανία. Ο καθρέφτης του ισλαμικού φονταμενταλισμού είναι το μακελειό στο Παρίσι. Ο καθρέφτης του νεοφιλελεύθερου ολοκληρωτισμού η Ελλάδα και ο φράχτης στον Έβρο. Ο καθρέφτης του εβραϊκού φανατισμού είναι η λωρίδα της Γάζας. Η ελευθερία του δυτικού κόσμου μια πόρνη με μακιγιάζ από το αίμα αθώων σε μια σύναξη που την ξεσκίζουν οι εφτά αδελφές. Ή άλλοτε καθισμένη στην κεφαλή του τραπεζιού, όπου εξελίσσεται το μυστικό δείπνο με παρακαθήμενους 12 ληστές στη θέση των 12 Αποστόλων. Το ντεκόρ συμπληρώνουν απαραιτήτως τα φωτοστέφανα του θρησκευτικού σκοταδισμού και της μονεταριστικής ορθοδοξίας.

Οιμωγές υποκρισίας για την «δημοκρατία» που έχει απωλεσθεί , αλλά πάντοτε σχεδόν έμοιαζε με τρύπια δεκάρα. Η φύση απεχθάνεται το κενό. Παρομοίως στις ανθρώπινες

κοινωνίες δεν υπάρχουν κενά. Το κενό που αφήνει η επαναστατική προοπτική, όχι απλώς ως εξαγγελία αλλά ως πράξη, σπεύδουν τα το καλύψουν άλλοι. Αυτοί που μιλούν και αφουγκράζονται στρεβλά μεν, αδιέξοδα και τυφλά την οργή των καταπιεζόμενων. Από εκεί ξεκινούν, ανδρώνονται και οπλίζουν τα χέρια με το όπλο του ολέθριου θρησκευτικού ανορθολογισμού. Τα κατ΄ εξοχήν ταξικά φαινόμενα της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης παραμορφώνονται και διαθλώνται μέσα από τα φίλτρα του φονταμενταλισμού.

Το άδικο και ο ανορθολογισμός οπλίζουν τα χέρια κατατρεγμένων οι οποίοι δεν προσέγγισαν ποτέ την ιδέα της απελευθέρωσης του ανθρώπου και δεν προσεγγίστηκαν ίσως ποτέ και από όσους απέμειναν να μιλούν για τέτοιες προοπτικές. Από τότε που η επανάσταση έγινε εικόνισμα και στεγνό δόγμα, υποχείριο στα χέρια μιας φάρας γραφειοκρατών το κακό δεν θα αργούσε να συμβεί. Το πολιτισμικό υπόδειγμα σε ανατολή και δύση της εργατικής χειραφέτησης θάφτηκε στα ερείπια των ηττημένων επαναστάσεων και στα κατοπινά κομματικά ρετάλια που ενσωματώθηκαν στη διαχείριση και έγιναν απολογητές του μονολιθικού «δυτικού πολιτισμού» με την επίφαση του πλουραλισμού ο οποίος στην πραγματικότητα δεν υπάρχει. Μέσα σε λίγα χρόνια χάθηκαν αιώνες και η βαρβαρότητα επιστρέφει καβάλα σε λαμπερό άρμα. Ότι ζούμε είναι οι πολλαπλές εκφάνσεις αυτής της βαρβαρότητας και ο άνθρωπος στέλνεται και πάλι στην εξορία. Τα καλάσνικοφ των ισλαμοφασιστών δεν έχουν καμία διαφορά από τις βόμβες των ιμπεριαλιστών και τα μαχητικά των σιωνιστών. Δεν έχουν καμία διαφορά γιατί δεν αντιστέκονται και δεν σκοτώνουν προβάλλοντας την ελπίδα, αλλά αξιοποιώντας και αναπαράγοντας το φόβο και τον τρόμο. Συνεχίζουμε έτσι να πορευόμαστε μέσα στο λαβύρινθο της υποκρισίας που θέλει το Νετανιάχου, τον Ολάντ, το Σαμαρά και όλα τα μέλη μιας εγκληματικής συμμορίας να πορεύονται σε διαδηλώσεις υπεράσπισης της «ελευθερίας του Τύπου» όταν ακόμη δεν έχουν στεγνώσει στα χέρια τους το αίμα των αθώων αμάχων στη γάζα, των πνιγμένων προσφύγων στο Αιγαίο και των βομβαρδιζόμενων στο Μάλι και όπου γης. Η μοναδική παρηγοριά είναι ότι τα άνθη της ελπίδας και της επανάστασης εξακολουθούν να φυτρώνουν στις σχισμές των βράχων και σε απότομους γκρεμούς. Δύσκολο κι επικίνδυνο να τα φτάσεις χωρίς να κινδυνέψεις να τσακιστείς. Είναι όμως ίσως η μοναδική πράξη πια που αξίζει τον κόπο και αφήνει ανοιχτές στο διηνεκές τις χαραμάδες στο όνειρο…

XIII – I – 2015